

Stanislav Bohdálék

Narodil se v roce 1940 v domě č.3 v Sokolnicích. Mezi lety 1940-45 byl cukrovar v Sokolnicích posypán fosforem a vyhořel. Řada domů byla v obci vybombardována. Docházelo k náletům na železnici prováděnou tzv. kotláři. Při náletech se rodina musela schovávat ve sklepě, kde často i spali. V roce 1945 na zahradě jejich domu přebývala Rudá armáda, která přikládala do ohně dřevěné ploty z okolí. Při náletech se Rusíni schovávali v domě a rodina ve sklepě ve dvorním traktu. Při poskytnutí cukru dostal malý Stanislav dalekohled se značkou Třetí říše, který si schoval jako památku na válku. Osvobození symbolizoval pochod rumunské armády po návsi s kapelou. Na konci války bylo stahujícími se Němci vystřeleno po tatínkovi, když se objevil ve dveřích. Situace se během války proměnila a patroly Němců, kteří hledali partyzány, vystřídali Rusové hledající Němce s větou “gdě nacisti”.

Po válce nadále platil přidělový systém na potraviny, zvláště masa bylo málo, a pan Stanislav vzpomíná na fronty u řezníka. V roce 1946 nastoupil do obecné školy Sokolnice. V roce 1947 se účastnil tehdejšího zemědělského útulku, což byl předchůdce dnešní družiny pro děti pracujících v zemědělství.

Roku 1951 přestoupil na měšťanku do Chrlic. V roce 1954 byl prováděn nábor z řad školáků 8. ročníku do hornictví. Se školou jel na výlet ke Žďáru pod stan, kde našli pod jehličím zakopaný sporák, který vytáhli a vařili na něm. Na žádost u Sdružení moravských cukrovarů byl na Závodní učňovskou školu Břeclav-učební obor Cukrovarnický údržbář – elektrikář.

V roce 1956 byl vyučen a nastoupil do Cukrovaru Sokolnice.

V roce 1959 je povolán do vojenské služby. Nastoupil k žateckému pluku do přijímacího výcvikového zařízení v pohraničním městě Tisá-Libouchec v Krušných horách, kde absolvuje základní tříměsíční výcvik.

V prosinci téhož roku je na 8 měsíců přesunut do Popradu na Slovensko pro zaškolení na pozici operátora radarové techniky. Po proškolení byl povolán do Mostu do posádky Sidlice v Aši, kde pracoval jako svobodník-velitel družstva. Obsluhuje radiový systém (určování polohy letounů, azimutů a výšky) v dané kruhové oblasti se zaměřením na Západní Německo. Působil zde až do srpna roku 1961, kdy měl být propuštěn, ale vojenská služba mu byla dvakrát rozkazem prodloužena až do ledna dalšího roku z důvodu stavby Berlínské zdi. V lednu 1961 konečně opustil armádu v hodnosti četaře a nastupuje zpět do cukrovaru.

Roku 1965 je přijat na tehdejší pětiletou večerní Elektrotechnickou školu v Brně na tehdejší Leninově třídě na obor Elektrické měřicí přístroje a stroje. V době řepné kampaně chodil na noční směnu, dopoledne se vyspal a v poledne odjížděl do školy, která byla 3-4x týdně.

Seznámil se s Marií Bučkovou a v roce 1967 ji požádal o ruku. Svatba se konala na Petrově v Brně. Po svatbě změnil bydliště do domu Bučků, kde byl obchod patřící Jednotě Brno. Kvůli obchodu nemohli dělat žádné stavební úpravy a obtěžoval je hluk z obchodu. Několikrát podal žádost na přestěhování obchodu, ta ale byla vždy zamítnuta z důvodu občanského zájmu než se postaví obchodní dům. Na to se čekalo až do roku 1984.

V noci na 21. srpna 1968 slyšel hukot letadel přistávajících v Brně-Slatině. Z rádia se dozvěděl že došlo k okupaci ČSSR. Celý den byl slyšet hluk tanků v dálce. Odpoledne ze strachu o manželku nasedl na skútr a jel pro ni do Brna. Po cestě potkal

před Brnem-Tuřany kolonu sovětských tanků, jak jedou směrem na východ k Bratislavě. Kličkoval mezi nimi a vzpomíná na velké štěstí, že kdyby někdo vystřelil, asi by nepřežil. V rozhlase bylo řečeno, aby lidé zachovali rozvahu a počkali na vyřešení problému, ale jejich “řešení” pak trvalo spoustu dlouhých let.

V roce 1972 se mu narodil syn Dušan a o 7 let později dcera Alice. V témže roce se také změnil ředitel cukrovaru a pan Stanislav byl povýšen do funkce provozního technika. V době normalizace nebylo přáno spisovatelům a umělcům, a to ho jako člověka s básnickou duší velmi trápilo. Například oblíbený básník Jaroslav Seifert byl vyloučen ze Svazu spisovatelů pro své názory. Jeho básničku Lesní víla předčítal synu Dušanovi v dětských letech a umí ji dodnes.

V souvislosti s otevřením trhu zaplavily v roce 1989 český trh levné cukry z Polska a české cukrovary byly postupně zavírány. Ten sokolnický byl uzavřen roku 1991. Z pověření cukrovarního ředitelství pan Stanislav pak další 3 roky vykonával pozici ředitele. První rok stál cukrovar prakticky ladem a velel deseti lidem, aby nebyl poničen či vyrabován. V druhém roce docházelo k demontáži strojního zařízení a převozu do jiných závodů. V tomto roce odkoupila pozemky firma MIPA S.R.O, která měla plán vybudovat na pozemku byty. V této firmě pracoval až do roku 2000, kdy odešel do důchodu. Na počátku nového století byl cukrovar zbourán a zůstala po něm pouze jednokolejní trať.

V roce 1991 se vypravil na výlet do Francie z fondu naspořené v původním Revolučním odborovém hnutí.